

Afsnit VIII. Forskellige bestemmelser.

KAPITEL 16.

Til § 176.

Bestemmelsen er overført fra § 44 i den nugældende statsskattelov, således som denne bestemmelse er formuleret efter den ved udskrivningsloven for skatteåret 1950—51 (nr. 144 af 31. marts 1950) § 39 gennemførte ændring og udvidelse af tavshedspligten.

Til §§ 177—179.

Reglerne svarer til §§ 45—47 i den nugældende statsskattelov, idet man dog i § 178 har ophævet den i den gældende statsskattelovs § 46 fastsatte maksimumsgrænse, 400 kr., for bøder i henhold til den nævnte paragraf.

Til § 180.

I stk. 1 og 2 indeholdes fornøden hjemmel til eftergivelse af statsskat i tilfælde, hvor forholdene i ganske særlig grad taler derfor, jfr. § 37, stk. 1, i den gældende statsskattelov.

I overensstemmelse med det i 2. del af skattelovskommissionens betænkning indeholdte ændringsforslag til kommissionsudkastets § 174, har man ved stk. 1 som en ny regel tillagt den kommune, der opkræver skatten, en nærmere afgrænset beføjelse til at eftergive indkomstskat til staten. Herved opnås dels en yderligere decentralisering, dels en forenkling af behandlingen af sådanne sager om skattelempelse derved, at samme myndighed tager stilling til spørgsmålet om lempelse både for statsskattens og kommuneskattens vedkommende. Forudsætningen for udøvelsen af beføjelsen er, at kommunen samtidig eftergiver den pågældende skatteyder kommuneskat for samme skatteår i samme forhold som for statsindkomstskattens vedkommende (jfr. herved også de i § 166 fastsatte betingelser for kommunens indrømmelse af henstand). Hvor forudsætningen for kommunens udøvelse af beføjelsen ikke er til stede, fordi kommuneskat er pålignet skatteyderen i en anden kommune end den, der opkræver statsind-

komstskatten, er afgørelsen henlagt til amtsligningsinspektøren. De af kommunen, henholdsvis amtsligningsinspektøren, truffne afgørelser vil altid kunne indbringes for finansministeren, som iøvrigt — efter forhandling med indenrigsministeren — fastsætter de nærmere regler for udøvelsen af de lokale myndigheders eftergivelsesbeføjelse og i denne forbindelse eventuelt vil kunne fastsætte visse grænser for omfanget af denne beføjelse.

I de tilfælde, hvor de lokale myndigheder herefter ikke kan eftergive statsindkomstskatten, er finansministeren beføjet hertil, og han vil i henhold til stk. 2 tillige kunne eftergive de øvrige i lovforslaget omhandlede skatter.

I stk. 3 indeholdes en særlig hjemmel for finansministeren til at tillade, at en indtægt, der principielt skulle beskattes med almindelig indkomstskat i henhold til afsnit I, i stedet henføres til beskatning med særlig indkomstskat i henhold til afsnit II. Reglen træder i stedet for kommissionsudkastets § 84, nr. 2, vedrørende opfindere samt den i udkastets § 174, stk. 2, indeholdte bestemmelse, hvorved der foresloges tillagt finansministeren en beføjelse til at lade reglen i § 84, nr. 2, komme til anvendelse på ekstraordinære indtægter, der i væsentlig grad overstiger den skattepligtige normale indkomst. Som berørt under bemærkningerne til § 5, stk. 4, har man ment, at en regel som den her foreslåede vil virke mere smidigt end den i kommissionsudkastets § 84, nr. 2, indeholdte.

Hvad angår bestemmelsen i stk. 4 om adgangen til at henføre totalisatorgevinster til beskatning med særlig indkomstskat, henviser man til bemærkningerne til § 67 (ad nr. 8).

I stk. 5 åbnes der mulighed for en skattemæssig lempelig behandling af visse opsparingsordninger. Ved praktiseringen af den nugældende regel om fradrag i indkomsten indenfor 600 kr. af beløb, der anvendes til pensions- og enkeforsørgelse m. v., har man